

No és fàcil, per a un setmanari que es publica al País Valencià, expressar una opinió editorial, o adoptar una actitud definida enfront d'unes eleccions al Parlament de Catalunya. No és fàcil, i segurament tampoc és procedent i convenient. Però una «perspectiva valenciana» en una publicació que en definitiva va dirigida a tots els Països Catalans, potser tindrà alguna utilitat tant per als lectors d'ací com per als d'allà.

La primera reflexió que un valencià podria fer-se és la que deriva d'una enorme sensació de *diferència*: Quan al País Valencià hi ha allò que se'n diu «eleccions autonòmiques», tals eleccions queden totalment submergides en un bloc —espanyol— d'altres eleccions semblants i en un altre bloc d'eleccions municipals. La diferència és que les eleccions de Catalunya són unes eleccions on realment es percep que està en joc l'immediat futur del país. Quan actuen en un àmbit polític català perfectament marcat i diferenciat, forces polítiques catalanes —o almenys, si no són exclusivament catalanes, miren de presentar-se com si ho foren. Arribades les eleccions, Catalunya és vista i reconeguda (pels catalans i pels espanyols) com un espai polític verdaderament autònom. El País Valencià, no. Els valencians, llavors, no podem evitar una certa sensació d'enveja *nacional*: Ja ens agradaria que, *ací*, les forces en joc tingueren el mateix caràcter *propi*, i els líders polítics la mateixa envergadura *pròpia*, com *allà*. La diferència no és només d'Estatut d'Autonomia: ve de molt més lluny, i va molt més lluny.

Però la perspectiva de qui veu les coses una mica —només una mica— *des de fora*, no s'esgota en aquesta apreciació. Hi ha una altra sensació: la dreta, el centre i l'esquerra, per simplificar, tal com es presenta a les elec-

cions de Catalunya, no és una dreta, centre i esquerra *com les altres*, com les diguem-ne generals espanyoles. Deixem de banda AP i el CDS, encara que fins i tot aquestes forces tan típicament *espanyoles* intenten donar-se a Catalunya un aire català, cosa que ací ni se'ls passa per la ment.

Hi ha, per una banda, Convergència i Unió, la presència majoritària de la qual ha marcat i diferenciat la política catalana dels últims anys:

res d'equivalent no hi ha a Espanya, i això només ja marcaria la catalanitat específica de tot el camp polític. Sense CiU, la política catalana seria tota una altra, seria menys específicament *catalana* (si això és el que probablement molestara tant, en un recent editorial d'*El País*, davant de la perspectiva d'una nova victòria convergent). Però tampoc el PSC és exactament el PSOE, ni es presenta com a PSOE —al País Valencià, sí—: el PSC és, malgrat tot, una esquerra catalana, i sembla que ara ho intenta ser amb més claredat i coherència.

Igual que el PSUC ha estat sempre, malgrat tot, un partit essencialment català, i Iniciativa per Catalunya no és Izquierda Unida. Quant a Esquerra Republicana, la seua història i el seu renovat futur ja són prou definició.

¿Què donaríem els valencians —almenys els valencians *nacionals*— per disposar d'un ventall polític com aquell? No estrictament de les mateixes forces i partits, perquè la societat d'ací no és

exactament la d'allà, però sí almenys un centre o centre-dreta civilitzat i honestament valencianista, i d'una esquerra majoritària amb una sòlida coherència nacional. ¿Què donaríem? Perquè, vist des d'ací, arribem a pensar molt sovint que els catalans de Catalunya no saben la sort que tenen. Que s'ho miren amb *perspectiva valenciana* i ho entendran. □



Les eleccions d'allà, vistes des d'ací